



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: N.Q.C.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v ČR bytem Ch., D. 2178/26, *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 1417/25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/50, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 11. 2015, čj. MV-44302-5/SO-2015**,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 20. 11. 2015, čj. MV-44302-5/SO-2015, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 20. 1. 2015, čj. OAM-21169-13/TP-2013, se z r u š u j í a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalované.**
- II. **Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15.342,-Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobou ze dne 20. 12. 2015, doručenou Krajskému soudu v Plzni prostřednictvím datové zprávy dne 21. 12. 2015, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 11. 2015, čj. MV- 44302-5/SO-2015 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci

žalované k novému projednání. Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*Ministerstvo vnitra*“), ze dne 20. 1. 2015, čj. OAM-21169-13/TP-2014 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 75 odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuta žalobcova žádost o povolení k trvalému pobytu podaná dle § 68 téhož zákona, neboť žalobce nesplnil podmínku trestní zachovalosti.

Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

[III] Žaloba

Žalobce v žalobě uvedl, že primárně nesouhlasí s důvody, pro které byla jeho žádost napadeným, respektive prvoinstančním rozhodnutím zamítnuta a trvalý pobyt mu nebyl neudělen proto, že nesplňuje podmínku trestní zachovalosti. Žalobce považuje napadené rozhodnutí žalované, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně za vydaná v rozporu se zjištěným skutkovým stavem věci, za použití nepřiléhajících zákonných ustanovení a zároveň za zcela nepřezkoumatelná a nepřiměřená.

Žalobcova žádost byla prvoinstančním správním orgánem zamítnuta dle § 75 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tj. z důvodu nesplnění podmínky trestní zachovalosti. Žalovaná následně tento postup prvoinstančního správního orgánu aprobovala. Žalobce stran své žalobní argumentace, obdobně jako v odvolání, uvedl, že je pravdou, že byl odsouzen za spáchání trestného činu, nicméně mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody. Zároveň mezi Českou republikou a Vietnamem absentuje mezinárodní smlouva ohledně výkonu podmíněných trestů. K tomu, aby okresní soud mohl rozhodnout o tom, zdali se žalobce ve zkušební době osvědčil či nikoliv, je dle jeho názoru nutno, aby se žalobce nacházel na území ČR. Samotné odsouzení, resp. jeho závažnost proto nelze přeceňovat a odvozovat z něj důvod pro zamítnutí žádosti, notabene ne za situace, kdy za protiprávní jednání mohl být žalobci uložen trest vyhoštění, který ovšem okresní soud pro nepřiměřenost nezvolil. Žalobce v žalobě uvedl, že v současné době již podal žádost o mimořádné zhlazení odsouzení. Dle názoru žalobce se žalovaná s námitkou, že podmíněné odsouzení nemusí nutně vést k zamítnutí žádosti o trvalý pobyt, v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádala, což je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, a zatížila své rozhodnutí jasnou nepřezkoumatelností a nezákonností.

Žalobce dále, totožně jako v odvolání, namítal, že postup dle ustanovení, kterým byla jeho žádost o trvalý pobyt zamítnuta, je možný toliko za předpokladu, že zamítnutí žádosti bude přiměřené ve vztahu k soukromému a rodinnému životu účastníka řízení. Žalobce je pak toho názoru, že jak prvoinstanční správní orgán, tak žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí

uvedly zcela nedostatečnou úvahu stran přiměřenosti rozhodnutí. Prvoinstanční správní orgán nemístně bagatelizoval vazby žalobce na území ČR a žalovaná následně postup prvoinstančního správního orgánu aprobovala, čímž zatížila rovněž své rozhodnutí zjevnou nepřezkoumatelností. Úvahy prvoinstančního správního orgánu, že nejsou zpřetrhány vazby k domovskému státu, pokud žalobce před třemi lety navštívil domovskou zemi, vyznívají nepřezkoumatelně. Již v odvolání žalobce vytýkal, že prvoinstanční správní orgán se nijak relevantně nezabýval skutečností, že na území ČR trvale pobývá žalobcova manželka a jeho nevlastní dítě, o které pečuje, a bez dalšího suše konstatoval přiměřenost svého rozhodnutí. Žalovaná tyto odvolací námitky naprosto ignorovala a nikterak se s nimi nevypořádala, respektive se s nimi nevypořádala přezkoumatelným způsobem.

Prvoinstanční správní orgán rovněž porušil § 174a zákona o pobytu cizinců, dle kterého je při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona povinen zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Pro úplnost žalobce uvádí, že výčet uvedený v § 174a zákona o pobytu cizinců je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí. Je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, dle žalobce to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinými slovy dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž § 174a zákona o pobytu cizinců nabízí odpověď na otázku, co je onou „přiměřeností“. Předmětné ustanovení zákona nabízí onen minimální výčet okruhů, jimiž se správní orgán musí ve svém meritorním rozhodnutí vypořádat. V této souvislosti nemůže obstát, pokud nalézací správní orgán provede požadovanou úvahu jen v naprosto omezené míře a nevypořádá se se všemi zmíněnými faktory. V situaci, kdy je ale správní orgán povinen postupovat dle § 3 správního řádu, tj. tak, aby zjistil skutečný stav věci, je jeho povinností pokusit se minimálně o výslech účastníka k problematice faktorů uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců nebo jakýmkoliv jiným způsobem vyzvat k tomu, aby se účastník k předmětné problematice vyjádřil. Pokud meritorní rozhodnutí nalézacího správního orgánu neobsahuje úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, tak jak to požaduje § 174a zákona o pobytu cizinců, jedná se o porušení nejen tohoto ustanovení zákona, ale i § 3 správního řádu. V daném případě nelze ani v nadsázce hovořit o tom, že se prvoinstanční správní orgán pokusil zjistit skutečný stav věci mající vazbu na § 174a OPC. Rovněž toto pochybení prvoinstančního správního orgánu vytýkané již v odvolání nebylo žalovanou nikterak napraveno. Žalovaná tudíž opětovně postupovala v rozporu se zákonem a zatížila své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná se k věci vyjádřila v podání ze dne 5. 2. 2016, v němž žalobní námitky žalobce odmítla a odkázala na spisový materiál a napadené rozhodnutí. Podle jejího názoru napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád v ustanovení § 68 odst. 3 stanoví pro odůvodnění rozhodnutí. Žalovaná přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jak se

vypořádala s námitkami žalobce uvedenými v odvolání a z jakých důvodů je považovala za mylné či nerozhodné, jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů. Z uvedených důvodů je žalovaná přesvědčena, že žádost žalobce byla posouzena správně a v souladu se zákonem. V průběhu správního řízení bylo výpisem z rejstříku trestů prokázáno, že žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti dle § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná současně zhodnotila přiměřenost napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Z výše uvedených důvodů proto žalovaná navrhla žalobu pro nedůvodnost zamítnout.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Při jednání před soudem dne 24. 5. 2017 zástupce žalobce setrval na svrchu rekapitulované argumentaci, žalovaná se z nařízeného jednání omluvila.

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo o žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu podanou dle § 68 zákona o pobytu cizinců rozhodnuto tak, že žádost se zamítá dle § 75 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti.

Dle § 75 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže cizinec nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174) za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

Dle § 174 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za trestně zachovalého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu (*písm. a*), v dokladu cizího státu obdobném výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl odsouzen za jednání, které naplňuje znaky trestného činu (*písm. b*).

Dle § 174 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, za účelem doložení trestní zachovalosti si příslušný orgán vyžádá výpis z evidence Rejstříku trestů. Žádost a výpis z evidence Rejstříku trestů se předávají v elektronické podobě, a to způsobem umožňujícím dálkový přístup.

Dle § 174a zákona o pobytu cizinců, *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*

Stran prvé žalobní námitky soud uvážil následovně.

Není sporu o tom, že žalobce podmínku trestní zachovalosti, tak jak ji vymezuje § 174 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nesplnil, neboť byl pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Tachově, resp. pravomocným trestním příkazem Okresního soudu v Chebu odsouzen za úmyslné trestné činy. Byť mu byly výkony trestů v obou případech podmíněně odloženy, nemá to na aplikaci § 75 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců žádný vliv. Zákon zde totiž nehovoří o pravomocném nepodmíněném odsouzení, ale postačuje „pouhé“ pravomocné odsouzení, tedy i podmíněné. A k tomu v žalobcově případě došlo. Žalovaná v napadeném rozhodnutí (str. 2) správně uvedla, že při postupu dle § 174 zákona o pobytu cizinců je právně významné pouze to, zda má odvolatel (= žalobce) záznam v rejstříku trestů. Žalobní námitka tak nebyla shledána důvodnou.

Jinak tomu ovšem je v případě druhého žalobního bodu mířícího na nedostatečné úvahy stran přiměřenosti dopadu napadeného (a prvoinstančního rozhodnutí) do žalobcova osobního a rodinného života (§ 174a zákona o pobytu cizinců).

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012-39 (k dispozici na www.nssoud.cz), dospěl mj. těmto závěrům: „(...) Při posuzování rozsahu, v jakém by byl rodinný život stěžovatele narušen, je nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život stěžovatele, ale i vliv na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat v České republice na základě samostatného pobytového oprávnění.“.

Soud dospěl k závěru, že prizmatem zákona o pobytu cizinců i uvedené judikatury kasačního soudu neobstojí ani prvoinstanční, ani napadené rozhodnutí.

Prvoinstanční rozhodnutí relevantní argumentaci ve vztahu k aplikaci § 174a zákona o pobytu cizinců téměř neobsahuje. Je v něm uvedeno totiž pouze to, že žalobce pobývá na území ČR od roku 2008 (tzn. 7 let k datu vydání rozhodnutí) a během tohoto období minimálně jednou navštívil Vietnam. Z toho prvoinstanční správní orgán učinil závěr, že žalobcovy vazby na domovský stát nebyly narušeny. Dále správní orgán dovodil, a to na základě toho, že žalobce byl v minulosti odsouzen za přečin porušení práv k ochranné známce a jiným označením, že finanční zajištění žalobcova pobytu v České republice pochází v „poměrné části“ z činnosti, která není v souladu se zákony ČR. Ministerstvo rovněž konstatovalo, že na území ČR žije žalobcova manželka a její syn, přičemž prvoinstanční rozhodnutí nemůže mít vliv na pobyt žalobcovy manželky v České republice.

Žalovaná v napadeném rozhodnutí přitakal závěrům Ministerstva a doplnila (s citací rozsudku Nejvyššího správního soudu, že prvoinstančním rozhodnutím není nijak dotčen

žalobcův stávající pobyt v České republice a ani mu není uložena povinnost z území vycestovat.

Soud dospěl k závěru, že takové odůvodnění nestačí.

Jistě, byť v dané věci nedošlo ke zrušení žalobcova pobytového režimu u nás, ukládá-li zákon správnímu orgánu zabývat se přiměřeností zásahu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince optikou § 174a zákona o pobytu cizinců, musí tak správní orgány učinit. A to se v tomto případě nestalo.

Žalobce, potažmo soud, se dozvěděl, že když během sedmi let navštívil Vietnam, neztratil vazbu na domovskou zemi. To je sice možné, ale správní orgány měly posuzovat žalobcovy vazby na Českou republiku, nikoliv na Vietnam. Dále, čistou spekulací jsou závěry Ministerstva stran finančního zajištění žalobcova pobytu. A konečně, obě rozhodnutí jistě nemohou mít vliv na pobyt žalobcovy manželky v České republice, avšak správní orgány se měly především soustředit na vliv těchto rozhodnutí na osobní a rodinný život žalobce a jeho manželky, nikoliv na její pobytový režim. Shrnutí, skutečnosti, které jsou uvedeny v rámci vyrovnávání se s požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců, jsou povětšinou irelevantní. Naopak, to co by v tomto smyslu mělo být v rozhodnutí uvedeno (jaký dopad může mít rozhodnutí např. do žalobcových podnikatelských aktivit), tam není.

Vzhledem k výše uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a současně vyslovil, že se věc se vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Soud ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému rozhodnutí. Tento krok soud zdůvodňuje tím, že to byl právě prvoinstanční správní orgán, který jako první pochybil způsobem, který soud správním orgánům vytýká v tomto rozsudku.

[V] Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **15.342,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč. Náhrada za soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě nebyl žalobci přiznán, neboť tento návrh nebyl úspěšný a žalobě odkladný účinek přiznán nebyl. Dále byla žalobci přiznána náhrada nákladů řízení sestávající z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast u jednání soudu dne 24. 5. 2017. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 2.142,- Kč

odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 24. května 2017

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.